

„Két ember fölment a templomba imádkozni”

Elgondolkoztam, ha egy templomban meghallhatnám, ki mit imádkozik, hihetetlen színes és érdekes világ tárulna fel előttem. De nem is kell ilyen messzire mennem. Személyes imám is mindig más és más, de mindig személyes. Ebben a részletben, ami nekem a legnagyobb különbség, az az, hogy a farizeus nem önmagára figyel, hasonlítgat, példálózik, beszámol és veregeti a vállát. A vámos pedig egyszerűen magába néz és nem tetszik neki, amit lát, így csak röviden annyit tud gondolni: *„Istenem, légy irgalmas velem, bűnőssel”*.

Az én imám milyen szokott lenni?

Mikor szoktam én magamba nézni? Merek magamba nézni és őszintének lenni, mikor kettesben vagyok Istenemmel? Ez a rész ezt is mondja nekem, hogy Istent ezt értékeli. Nem hiszem, hogy az a cél, hogy ki a nagyobb bűnös, és ki tud nagyobb gaztettet felmutatni, hanem az őszinteség. Mindezek után pedig, hogy magamba néztem és elmondtam gondolataimat, tudok-e csöndben maradni és meghallani Isten válaszát, vagy csak beordítom egy kútba, ami éppen a fejemben jár, és már futok is tovább, vagy érzem szívemben a simogatást, a biztatást, a figyelmeztetést vagy bármi más?

Az ima egy hatalmas lehetőség, éljünk vele ezekben a napokban is.

Sztraka Ági, Budakeszi